

СВОБОДА и ХЛѢБЪ

Растнахъ като птичка Божия — волень, безгриженъ, радостенъ. Не се питахъ отгдето иде хлѣбътъ вкъщи, отгдето извира нашата бедна гостбига. Баща ми се тъй губѣше — отъ ранна сутринъ до късна вечеръ по работа, че азъ едва ли не му бѣхъ забравилъ лицето. За мене никой не се грижеше. Бѣхъме толкова много дечурлига, и азъ — последниятъ отъ всички — бѣхъ напълно освободенъ отъ погледа на майка си, на която лежеше всичката къщна работа. Така азъ отъ рано изучихъ улицитѣ на нашия градъ и отъ рано измѣрихъ ширината на полетата и пасбищата. Хубаво се живѣеше така — легналъ по гърбъ на поляната съ очи обърнати къмъ гордитѣ бѣли облаци, които като бързи кервани пжтуваха по лазура къмъ далечнитѣ морета. Лежахъ, гледахъ и си пѣхъ пѣснички, които бѣха меки като облаци, цвѣтисти като полянитѣ и мелодични като пѣснитѣ на вѣтреца.

Но единъ день баща ми ме за-

веде въ една обушарница и каза:

— Стига си измѣрвалъ улицитѣ и полетата! Време е да понаучишъ и ти нѣщо.

Така азъ хлѣтнахъ въ обушарницата на бай Петра и за дълго останахъ тамъ, за да уча занаятъ.

Но колкото по-мжчна ми се виждаше работата, колкото по-дълго стояхъ прегърбенъ предъ тезгявчето, толкова по-мила ми ставаше изгубената свобода. Азъ чукахъ върху стѣпалото на стара обувка, а предъ очитѣ ми се разгрѣщаха изоставенитѣ ливади, воденичката на дѣда Нестора, бостанитѣ съ цвѣналитѣ зелки и безспирнитѣ игри съ другаритѣ. Всичко преживѣно се повтаряше стотини пжти предъ очитѣ ми, растѣше, ставаше тежко, грамадно и тъй натежаваше въ душата ми, като че съ това изплащахъ стари грѣхове.

— Не, не, не мога! Зове ме изгубената свобода, която ми даваше време да пѣя, да играя, да скачамъ.